

ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА ПРИНЦИПАХ ПУБЛІЧНОСТІ

УДК.305.08

Кабанець А Г, к. е. н.,
доцент, ХНЕУ ім. С. Кузнеця

Кризові умови сьогодення та адміністративна реформа в Україні передбачає нагальну потребу в реформуванні діяльності органів місцевого самоврядування, поширенні демократичних засад місцевого управління на принципах публічної служби [1, С. 6]. Визначення мети та функцій публічної служби в органах місцевого самоврядування є основою побудови ефективної взаємодії місцевої влади з громадськістю.

Фундаментальні та практичні проблем в галузі публічної служби досліджуються в роботах О.Амосова, Н.Гавкалової, Н.Нижник [1, 2] та багато інших, в яких вказується, що при становленні публічної служби в органах місцевої влади необхідно враховувати його визначення в різних аспектах.

У процесуальному аспекті публічна служба розглядається:

по-перше, як професійна діяльність працівників органів місцевого самоврядування щодо виконання покладених на них посадових функцій. Така діяльність проявляється подвійно – як реалізація функцій органів місцевого самоврядування так і потреб громади;

по-друге, місцеве самоврядування виступає як єдине ціле, як інститут громадського суспільства, тобто службова діяльність приймає публічний характер.

У структурному аспекті публічна служба – це система органів місцевого самоврядування, кожен із яких відповідно до предмета його компетенції може бути названий службою.

В організаційному аспекті публічна служба являє собою систему посад, які відрізняються статусом, повноваженнями, підпорядкованістю, кваліфікаційними вимогами тощо, причому, посади об'єднуються в системи не лише ієрархічними схемами, а і схемами посадового просування. Тобто, щоб стати механізмом реалізації

функцій місцевого самоврядування, публічна служба повинна стати дієвим інструментом упорядкування самого апарату місцевої влади.

В інституціональному аспекті публічна служба – це правова, а також етична нормативна система, що забезпечує реалізацію цілей, функцій органів місцевого самоврядування. Завдяки етичній стороні інституту публічної служби вона не може бути зведена до державно-правового інституту, а набуває загальнокультурного у тому числі, історичного, традиційного, соціального статусу.

Соціальний аспект публічної служби є інтегруючим фактором щодо всіх попередніх. Об'єктивна природа публічної служби як соціального інституту зумовлена зміною призначення нової держави громадського типу, в якій публічна служба – це вже не апарат класового насильства, а суттєвий чинник консолідації суспільства. У цьому полягає сутність публічної служби як соціального інституту.

Отже, публічна служба розглядається одночасно як інститут, як система правил роботи з виконання функцій органів місцевого самоврядування і як персонал котрий спроможний ефективно виконувати ці функції.

Виходячи з таких визначень, можна сказати, що публічна служба є засобом реалізації соціально – економічних функцій органів місцевого самоврядування, поєднуючи особисті, та громадські інтереси, будучи основним каналом повсякденних зв'язків місцевої влади з населенням.

Суттєвим недоліком у правовому регулюванні публічної служби в органах місцевого самоврядування є те, що воно не визначає важливих конституційних функцій, властивих публічній службі в інших демократичних країнах, зокрема таких, як забезпечення цілісності, стабільності та безперервності надання публічних послуг, захист публічного інтересу і гарантування законності у здійсненні місцевого самоврядування.

Недосконалість чинного законодавства публічної служби визначається так же вітчизняними провідними фахівцями в галузі права та державного управління [2, С. 42]. До сучасних проблем

становлення публічної служби в органах місцевого самоврядування можна віднести наступні:

По-перше, в існуючих нормах законодавства не достатньо визначена сфера впливу публічного та приватного сектору, не врегульовань питання запобігання конфлікту на публічній службі.

По-друге, відсутнє чітке законодавче визначення політичних, адміністративних і публічних посад в органах виконавчої влади.

По-третє, недосконала система проходження публічної служби в органах місцевого самоврядування, тобто: за умови відсутності незалежного оцінювання особистих та професійних якостей кандидатів на посади публічних службовців проведення конкурсу на заміщення вакантних посад відбувається формально; кадровий резерв, як елемент системи просування по службі є неефективним і створює можливості для поза конкурсного призначення на посаду; чинне законодавство не передбачає оцінки публічних службовців за результатами їх роботи, яка є основою для кар'єрного зростання;

В - п'яте, недосконала система оплати праці та відповідальності публічних службовці в органів місцевого самоврядування.

З метою усунення даних недоліків в Україні проводиться широкомасштабна адміністративна реформа, невід'ємною частиною якої є реформування системи публічної служби, а саме: створення оновленого, дієздатного апарату, тобто становлення професійної, політично нейтральної й авторитетної публічної служби.

Метою такого реформування є становлення високоефективного, стабільного, політично нейтрального, авторитетного інституту публічної служби, який забезпечить підбір і розстановку високопрофесійних, чесних і патріотично налаштованих кадрів апарату управління.

Розглядаючи державну службу як системний об'єкт, можна стверджувати, що сумарна ефективність системи публічної служби безпосередньо залежатиме від ефективності її елементів. Тому визначення показників ефективності як системи публічної служби в цілому, так і її підсистем потребує подальших наукових розробок. Слід також зауважити, визначення показників ефективності системи

державної служби, на нашу думку, має відбуватися через визначення показників ефективності її підсистем.

Такий аналіз включатиме функціональне обстеження та дослідження щодо повноважень, завдань і функцій місцевого органу та його апарату, а також процедури підготовки, затвердження та виконання програми його діяльності з урахуванням визначених для цього ресурсів; функціональної та організаційної структури місцевого органу відповідно до цілей його діяльності; ресурсного, інформаційного та кадрового забезпечення для реалізації цілей діяльності місцевого органу; запровадження стратегічного планування діяльності його апарату та публічних службовців; доцільності надання громадських послуг конкретними місцевими органами.

Виходячи з викладеного можна зробити висновок, що в умовах реформування місцевого самоврядування однією із задач місцевої влади являється становлення публічної служби, яка би враховувала недоліки існуючого законодавства та сучасні вимоги до надання громадських послуг.

Література:

1.Амосов О.. Моделі публічного адміністрування (архетипова парадигма) // О. Амосов, Н. Гавкалова // Публічне управління: теорія і практика : зб. наук. праць Асоціації докторів наук держ. Упр. – Х. :, - Вид-во “ДокНаукДержУпр”. – Спеціальний випуск – Червень, 2013. – С 6 – 13,

2 Нижник Н. Р. Теоретичні аспекти державного управління: [монографія] / Н. Р. Нижник, С. П. Мосов. – Чернівці : Технодрук, 2011. – 248 с.